

1

Průjezd do domu nevypadal vábně, ale výtah fungoval a dýchala z něho tradice. I kabinové dveře působily honosně. Byl to starý měšťanský dům.

Nade dveřmi ve třetím patře visela asi původně mosesná tabulka s firmou:

JUDr. Kalinová a partner
Advokátní kancelář

Teď ji nahradila obyčejná, plastová.

„Možná ji někdo ukradl a dal do sběru,“ pomyslela si polohlasně žena ve slušivém kostýmku a odhodlaně zazvonila. Nemusela dlouho čekat, ozval se bzučák a dveře se otevřely.

„Jsem objednaná k paní doktorce,“ řekla žena, když došla k dívce sedící v recepci. „Jmenuji se Mgr. Ťapalová.“

Mladá žena přikývla a zahleděla se do knihy před sebou.

„Ano, to souhlasí, paní doktorka právě skončila s předchozí schůzkou, můžete jít rovnou dál. Mohu vám nabídnout kávu nebo něco jiného k pití?“

Mgr. Ťapalová jen letmo zavrtěla hlavou a vtrhla rovnou do dveří proti sobě, snad spěchala, snad se obávala, že by v nervozitě mohla na něco zapomenout.

Advokátka byla nesporně zkušená právnička a podle dostupných referencí to byla také velmi dobrá praktička v rozvodových záležitostech.

Zvedla hlavu od spisů, kterými byl celý její stůl doslova zavalený, a kývla na příchozí. Usmála se na ni a gestem nabídla pohodlné křeslo proti sobě.

„Posadte se a řekněte mi, o co běží.“ Byla zvyklá jít rovnou k věci, bez zbytečných dlouhých řečí.

„Chci se rozvést!“ vyhrkla paní Ťapalová a jako by se jí tím sdělením ulevilo.

„Ano, rozumím,“ přisvědčila chápavě advokátka. „A co je důvodem k vašemu rozhodnutí? Nevěra manžela, nebo snad domácí násilí, neporozumění?“ Nabídla celou škálu možností.

Žena před ní se svezla do křesla a rozhodila rukama.

„Nevěra? Ano, nevěra! A kdybyste tušila jaká!“

Doktorka Kalinová se opřela oběma rukama o desku psacího stolu a zlehka se nachýlila směrem k návštěvnici.

„Ano, to jsem předpokládala. Můžete mi říci pár podrobností, abych se v tom lépe orientovala?“ zeptala se profesionálně.

„A kolik na mě máte času?“

Ani takový dotaz zkušenou advokátku nemohl zaskočit. Byla zvyklá, že lidé, kteří do její kanceláře přicházeli, byli rozčilení, naštvaní, někdy i arogantní, jako by i ona byla součástí jejich problémů.

„Jak bude potřeba, samozřejmě.“

Paní Ťapalová spokojeně přikývla.

„Musím vám to srozumitelně vysvětlit,“ prohlásila a pohlédla na advokátku, jako by od ní čekala souhlas a ujištění, že porozuměla.